

KOMISJA KODYFIKACYJNA

PODKOMISJA POSTĘPOWANIA UKŁADOWEGO.

ZESZYT 1.

PROJEKT USTAWY O ZAPOBIEGANIU UPADŁOŚCI

UCHWALONY W PIERWSZYM CZYTANIU
PRZEZ PODKOMISJĘ POSTĘPOWANIA UKŁADOWEGO
KOMISJI KODYFIKACYJNEJ.

UZASADNIENIE

W OPRACOWANIU REFERENTA PROJEKTU,
SĘDZIEGO S. N. BR. STELMACHOWSKIEGO.

KOMISJA KODYFIKACYJNA

PODKOMISJA POSTĘPOWANIA UKŁADOWEGO.

ZESZYT 1.

PROJEKT USTAWY O ZAPOBIEGANIU UPADŁOŚCI

UCHWALONY W PIERWSZYM CZYTANIU
PRZEZ PODKOMISJĘ POSTĘPOWANIA UKŁADOWEGO
KOMISJI KODYFIKACYJNEJ.

UZASADNIENIE

W OPRACOWANU REFERENTA PROJEKTU,
SĘDZIEGO S. N. BR. STELMACHOWSKIEGO.

WARSZAWA — 1934.

325560

WYDAŃ J. DUBLETÓW
Biblioteki Narodowej

Drukarnia Mazowiecka, Warszawa, Szpitalna 1. Tel.: 649-04

Projekt wstępny ustawy o zapobieganiu upadłości opracował członek Komisji Kodyfikacyjnej, sędzia Sądu Najw. Br. Stelmachowski. Projekt w tej postaci, w jakiej obecnie zostaje ogłoszony, jest wynikiem obrad podkomisji, która uchwaliła go w pierwszym czytaniu. W skład podkomisji wchodził członkowie Komisji Kodyfikacyjnej: wicemarszałek Sejmu St. Car (zast. przewodniczącego), sędzia Sądu Najw. Br. Stelmachowski (referent), adwokat J. Skąpski (współreferent), sędzia Sądu Najw. W. Miszewski oraz adwokat Z. Rymowicz. Obradom przewodniczył wicemarszałek St. Car — z wyjątkiem trzech posiedzeń, na których przewodniczył sędzia W. Miszewski. W obradach podkomisji brał ponadto udział z ramienia Ministra Sprawiedliwości sędzia Sądu Okręgowego M. Wyderko. Protokół prowadzili adw. St. Peszyński i apl. J. Prusiecka.

Uzasadnienie ogólne projektu opracował sędzia Br. Stelmachowski.

W maju 1934.

PROJEKT
USTAWY O ZAPOBIEGANIU UPADŁOŚCI.

R o z d z i a ł I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. § 1. Dłużnik, który wskutek wyjątkowych i niezależnych od niego okoliczności zaprzestał wypłat lub przewiduje w najbliższej przyszłości konieczność ich zaprzestania, może wnieść o otwarcie postępowania układowego.

§ 2. Uprawnienie to służy tylko takiemu dłużnikowi, który podlega przepisom o upadłości.

Art. 2. Nie może żądać otwarcia postępowania układowego dłużnik, który:

1) nie posiada przedsiębiorstwa prowadzonego przynajmniej w ciągu trzech lat;

2) nie prowadzi ksiąg według zasad prawidłowej rachunkowości kupieckiej;

3) już raz zawarł układ zapobiegawczy lub miał otwartą upadłość, jeżeli od chwili sądowego zatwierdzenia układu lub zakończenia upadłości nie minęły jeszcze trzy lata;

4) nie wykonał poprzednio zawartego układu zapobiegawczego, jeżeli od daty ostatniego uchybienia warunkom tego układu nie minęło jeszcze pięć lat.

Art. 3. § 1. Postępowanie, otwarte na żądanie spółki jawnej lub spółki komandytowej, obejmuje majątek spółki; nie wyłącza to odpowiedzialności spółników, odpowiadających za zobowiązania spółki bez ograniczenia.

§ 2. Postępowanie, dotyczące osobiście spółnika, obejmuje poza jego majątkiem jedynie jego udział i jego prawa w spółce.

§ 3. Jeżeli jednocześnie toczy się postępowanie, dotyczące spółki jawnej lub spółki komandytowej, oraz postępowanie, dotyczące osobiście spółnika, odpowiadającego za zobowiązania spółki bez ograniczenia, wierzyciel spółki bierze udział w obu postępowaniach z całą swoją wierzytelnością.

§ 4. Zaspokojenie otrzymane przez wierzyciela w obu postępowaniach nie może w ogólnej sumie przewyższać całej jego wierzytelności.

Art. 4. Przepisom niniejszej ustawy nie podlegają następujące wierzytelności:

1) podatki państwowe i komunalne bieżące i zaległe za rok, poprzedzający otwarcie postępowania układowego, i podatki, mające przywilej zaspokojenia z majątku odnośnego przedsiębiorstwa;

2) opłaty skarbowe i komunalne;

3) opłaty z tytułu ubezpieczeń społecznych i ogniowych bieżące i zaległe za rok, poprzedzający otwarcie postępowania układowego;

4) należności z umowy o pracę;

5) alimenty i należności z umowy o rentę lub o dożywocie;

6) należności zabezpieczone zastawem;

7) wierzytelności hipotecznie zabezpieczone.

Art. 5. Przepisom ustawy niniejszej nie podlegają roszczenia wierzyciela o wydanie rzeczy, które ulegałyby wydaniu w razie upadłości dłużnika.

Art. 6. § 1. Do przeprowadzenia postępowania właściwy jest sąd okręgowy, w którego okręgu znajduje się przedsiębiorstwo dłużnika, jeżeli zaś dłużnikiem jest osoba prawna, sąd, w którego okręgu znajduje się jej siedziba.

§ 2. Sąd okręgowy wydaje orzeczenie w składzie trzech sędziów.

Art. 7. Sąd może zarządzić dochodzenia i przeprowadzać dowody, jakie uzna za potrzebne.

Art. 8. § 1. Sąd wydaje orzeczenia w formie postanowień. Postanowienia, które ulegają zaskarżeniu, powinny być uzasadnione na piśmie.

§ 2. Środki odwoławcze dopuszczalne są tylko w przypadkach, w których ustawa niniejsza na to zezwala.

Art. 9. Termin do wniesienia środka odwoławczego liczy się od dnia doręczenia, a jeżeli prawo niniejsze doręczenia nie wymaga, od dnia ogłoszenia postanowienia lub zarządzenia.

Art. 10. Postępowanie ulega zawieszeniu tylko w razie śmierci dłużnika. Będzie ono umorzone, jeżeli w ciągu dwóch tygodni od daty postanowienia sądu o zawieszeniu postępowania spadkobierca nie zgłosi wniosku o podjęcie dalszego postępowania.

Art. 11. § 1. Od chwili otrzymania w sądzie podania dłużnika aż do czasu ukończenia postępowania nie może być otwarta dłużnikowi upadłość.

§ 2. Jeżeli wcześniej zgłoszony został wniosek wierzyciela o otwarcie upadłości, sąd może podanie dłużnika i wniosek wierzyciela rozstrzygnąć jednym postanowieniem.

Art. 12. W postępowaniu układowym stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania cywilnego, o ile ustawa niniejsza inaczej nie stanowi.

Art. 13. Koszty postępowania układowego ponosi dłużnik.

R o z d z i a ł I I .

Wszczęcie i otwarcie postępowania układowego.

Oddział 1.

Wszczęcie postępowania.

Art. 14. § 1. Podanie dłużnika o otwarcie postępowania powinno czynić zadość warunkom pisma procesowego oraz zawierać uzasadnienie żądania.

§ 2. Do podania dłużnik winien dołączyć:

- 1) propozycje układowe;
- 2) bilans z wykazem i oszacowaniem aktywów i pasywów;
- 3) wyciąg z rejestru handlowego, jeżeli dłużnik jest kupcem rejestrowym;
- 4) spis wierzycieli ze wskazaniem imion, nazwisk lub firm i adresów oraz z wymienieniem sum dłużnych i terminów ich płatności, przyczem wierzytelności, które nie podlegają przepisom ustawy niniejszej, winny być wyszczególnione oddzielnie;
- 5) wykaz udzielonych poręczeń solidarnych i niesolidarnych;

6) wykaz tytułów egzekucyjnych;

7) oświadczenie dłużnika stwierdzone jego własnoręcznym podpisem o prawdziwości i zupełności podanych okoliczności.

Art. 15. § 1. Sąd może z urzędu lub na wniosek wierzyciela odebrać od dłużnika przysięgę, że według najlepszej wiedzy przedstawił stan swego majątku oraz wymienił wierzycieli i dłużników tak dokładnie, jak to był w stanie uczynić.

§ 2. W razie niewykonania przysięgi sąd może postępowanie układowe umorzyć.

Art. 16. § 1. Propozycje układowe mogą obejmować tylko:

- 1) odroczenie spłaty długów;
- 2) rozłożenie spłaty długów na raty;
- 3) zmniejszenie sumy długu, przyczem dopuszczalne jest również i rozłożenie na raty zmniejszonej kwoty;
- 4) rękojmie, zabezpieczające wykonanie zobowiązań objętych układem.

§ 2. Zmniejszenie sumy długu winno nastąpić równomiernie dla wszystkich wierzycieli, chyba że pokrzywdzony wierzyciel wyraźnie się zgodził na odmienne postępowanie. Wierzytelności na drobne sumy mogą być uwzględnione w sposób szczególny.

Art. 17. § 1. Jeżeli podanie dłużnika nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub nie jest należycie opłacone, przewodniczący wzywa dłużnika pod rygorem zwrócenia podania do stosownego poprawienia lub uzupełnienia w terminie tygodniowym.

§ 2. Po bezskutecznym upływie terminu przewodniczący podanie zwróci dłużnikowi. Na zwrot podania służy dłużnikowi zażalenie.

Art. 18. § 1. Przewodniczący sądu może odrzucić podanie dłużnika, jeżeli z samego podania oczywiście wynika, że nie zachodzą warunki otwarcia postępowania układowego.

§ 2. Na postanowienie przewodniczącego służy dłużnikowi zażalenie do sądu apelacyjnego, a na postanowienie tego sądu — skarga kasacyjna.

Art. 19. Przewodniczący może polecić jednemu lub kilku biegłym zbadanie stanu majątkowego dłużnika. Dłużnik obowiązany jest wyznaczonemu biegłemu okazać księgi, rachunki, faktury i korespondencję oraz wszystko to, co stwierdza stan jego interesów.

Art. 20. § 1. Przewodniczący może zasięgnąć od izb przemysłowo-handlowych opinii, czy otwarcie postępowania układowego jest wskazane. Może też od władz, urzędów, instytucyj, zrzeszeń lub stowarzyszeń zasięgnąć opinii co do użyteczności państwowej, gospodarczej lub społecznej przedsiębiorstwa dłużnika.

§ 2. Jeżeli spółka akcyjna wniosła o otwarcie postępowania układowego, przewodniczący winien zasięgnąć opinii od Ministerstwa Przemysłu i Handlu. Gdyby Ministerstwo w zakreślonym terminie opinii swej nie złożyło, przewodniczący nada sprawie dalszy bieg.

Art. 21. § 1. Na wniosek dłużnika sąd może w drodze zarządzenia tymczasowego wstrzymać egzekucję z majątku dłużnika, jeżeli złożone przez niego dowody uzna za wiarogodne.

§ 2. W przypadkach nie cierpiących zwłoki przewodniczący może sam wydać takie zarządzenie, winien je wszakże przedstawić do rozpoznania sądowi na najbliższem posiedzeniu.

Art. 22. Dłużnik może podanie o otwarcie postępowania układowego cofnąć aż do chwili zatwierdzenia układu przez sąd.

Art. 23. § 1. Sąd umorzy postępowanie, jeżeli dłużnik cofnął podanie o otwarcie postępowania układowego.

§ 2. Sąd umorzy również postępowanie, jeżeli w toku postępowania okaże się brak warunków do jego otwarcia. Na postanowienie sądu służy dłużnikowi zażalenie.

Oddział 2.

Otwarcie postępowania układowego.

Art. 24. § 1. O otwarciu postępowania układowego sąd rozstrzyga na posiedzeniu niejawnem. Przed rozstrzygnięciem może zażądać wyjaśnień, a w razie potrzeby zarządzić przeprowadzenie dowodów lub wyznaczyć rozprawę.

§ 2. Postanowienie powinno być wydane w ciągu dwóch tygodni od daty otrzymania w sądzie podania dłużnika.

§ 3. Na postanowienie, oddalające wniosek o otwarcie postępowania układowego, służy dłużnikowi zażalenie, a na postanowienie sądu apelacyjnego — skarga kasacyjna.

Art. 25. § 1. W postanowieniu o otwarciu postępowania układowego sąd wyznaczy sędziego delegowanego, jednego lub

kilku nadzorców sądowych, oraz termin sprawdzenia wierzytelności.

§ 2. Postanowienie o otwarciu postępowania układowego sąd doręcza dłużnikowi i wymienionym przez niego wierzycielom według wskazanych adresów.

§ 3. O otwarciu postępowania układowego sąd ogłosi w gazecie urzędowej oraz w jednym dzienniku poczytnym.

Art. 26. § 1. Wierzyciele mogą, chociażby nie byli wymienieni w spisie przedstawionym przez dłużnika, aż do terminu wyznaczonego do sprawdzenia wierzytelności zgłosić swoje roszczenia.

§ 2. W zgłoszeniu winni podać wysokość swego roszczenia, tytuł i dowody.

Art. 27. § 1. W czasie trwania postępowania układowego spłata długów, na które postępowanie to się rozciąga, nie może być dokonywana.

§ 2. Od daty otwarcia postępowania układowego aż do jego zakończenia, czynności egzekucyjne nie mogą być wszczęte, a rozpoczęte — ulegają wstrzymaniu, jak również nie mogą być dokonywane na podstawie orzeczeń sądowych wpisy w księgach hipotecznych nieruchomości dłużnika.

Art. 28. Roszczenia wzajemne nie ulegają potrąceniu:

1) jeżeli wierzyciel stał się dłużnikiem przedsiębiorstwa dopiero po dacie otwarcia postępowania układowego;

2) jeżeli dłużnik przedsiębiorstwa nabył wierzytelność powstałą przed datą otwarcia postępowania układowego w drodze cesji lub indosu.

Art. 29. § 1. Sędzia delegowany przesyła władzy hipotecznej żądanie dokonania wpisu do księgi hipotecznej nieruchomości dłużnika o postanowieniu, otwierającym postępowanie układowe. Jeżeli dłużnik jest kupcem rejestrowym, sędzia zarządzi również i wpis do rejestru handlowego.

§ 2. Co do handlowych statków morskich i statków żeglugi śródlądowej, wpisanych do polskiego rejestru statków, sędzia przesyła żądanie dokonania wpisu do rejestru statków.

Art. 30. Od chwili wpisu postanowienia, otwierającego postępowanie układowe do księgi hipotecznej lub do rejestru statków aż do zakończenia postępowania układowego zbycie ani obciążenie nieruchomości lub statku nie może nastąpić bez zezwolenia sędziego delegowanego.

Art. 31. Od zarządzeń sędziego delegowanego służy dłużnikowi i wierzycielom odwołanie w ciągu tygodnia do sądu okręgowego, o ile ustawa niniejsza inaczej nie stanowi.

Art. 32. § 1. Nadzorca sądowy sprawuje nadzór nad przedsiębiorstwem dłużnika.

§ 2. Nadzorca pełni swoje obowiązki do czasu zatwierdzenia układu przez sąd albo do czasu ukończenia postępowania układowego w inny sposób.

§ 3. Nadzorca sądowy przed przystąpieniem do pełnienia swoich czynności składa wobec sędziego delegowanego przyrzeczenie sumiennego wykonywania obowiązków.

§ 4. Ze swych czynności nadzorca sądowy obowiązany jest składać sędziemu delegowanemu sprawozdanie.

Art. 33. § 1. Nadzorca sądowy winien niezwłocznie przystąpić:

1) do zamknięcia ksiąg dłużnika;

2) do sprawdzenia złożonego przez dłużnika bilansu, stanu aktywów i pasywów oraz spisu wierzycieli, jako też do sprawdzenia stanu przedsiębiorstwa.

§ 2. Nadzorca może też, za zgodą sędziego delegowanego, powołać jednego lub kilku biegłych, którym dłużnik obowiązany jest okazać księgi, rachunki, faktury i korespondencję oraz wszystko to, co stwierdza stan jego interesów.

Art. 34. § 1. Od daty otwarcia postępowania układowego dłużnik nie może bez zgody nadzorcy rozrządzać swym majątkiem ani zaciągać zobowiązań, o ile to przekracza zakres zwykłego zarządu. Czynności prawne, wbrew temu przepisowi zawarte, są w stosunku do wierzycieli bezskuteczne, jeżeli strona druga wiedziała, że dłużnik przekroczył granice zwykłego zarządu przedsiębiorstwa a nadzorca nie udzielił na to zezwolenia lub temu się sprzeciwił.

§ 2. Zobowiązania, zaciągnięte za zezwoleniem nadzorcy lub nie wymagające takiego zezwolenia, nie podlegają postępowaniu układowemu i winny być dopełnione w pełnej wysokości.

Art. 35. Jeżeli dłużnik działa wbrew zarządzeniom sędziego delegowanego lub nadzorcy sąd może umorzyć postępowanie.

Art. 36. § 1. Do nadzorcy sądowego należy dozоровanie wszystkich czynności dłużnika. Na wniosek nadzorcy sąd może, po wysłuchaniu dłużnika, przekazać nadzorcy całkowity lub częściowy zarząd majątku, jeżeli dłużnik utrudnia nadzorcy

spełnianie prawidłowego nadzoru lub działa na szkodę wierzycieli.

§ 2. Skargi na czynności nadzorca sądowego rozstrzyga sędzia delegowany. Odwołanie do sądu jest niedopuszczalne.

Art. 37. Sąd może na wniosek lub z urzędu zmienić osobę nadzorca.

Art. 38. Otwarcie postępowania układowego nie zawieszają biegu procesów rozpoczętych i nie tamuje możliwości wszczęcia przeciwko dłużnikowi nowych spraw sądowych. W tym ostatnim przypadku koszty procesu obciążają powoda, jeżeli pretensja została w całości wciągnięta na listę wierzycieli.

Art. 39. § 1. W postępowaniu sądowym uznanie przez dłużnika roszczenia strony przeciwnej, zrzeczenie się pretensji, zawarcie ugody lub przyznanie okoliczności dla wyniku sporu istotnych bez zgody nadzorca nie ma skutków prawnych.

§ 2. Nadzorca sądowy może w każdym stadium postępowania sądowego przystąpić do sporu jako interwenient uboczny po stronie dłużnika, a do interwencji tej należy odpowiednio stosować przepisy o spółuczestnictwie jednolitem.

Art. 40. § 1. Wynagrodzenie nadzorca sąd określi odpowiednio do wykonanych przez niego czynności. Nie może ono być wyższe od ustawowego wynagrodzenia adwokata.

§ 2. Na postanowienie sądu, określające wynagrodzenie, służy dłużnikowi i nadzorczy zażalenie.

R o z d z i a ł III.

Postępowanie układowe.

Art. 41 § 1. Sprawdzenie wierzytelności przeprowadza sędzia delegowany.

§ 2. W wyniku sprawdzenia sędzia delegowany wciągnie na listę tych wierzycieli, których należności są oparte bądź na wpisach w prawidłowo prowadzonych księgach handlowych dłużnika, bądź na tytułach bezspornych, bądź też są wymienione w spisie wierzycieli, a nie budzą wątpliwości.

§ 3. Wierzytelności warunkowe oraz wierzytelności, których płatność jeszcze nie nastąpiła, będą również wciągnięte na listę.

Art. 42. § 1. Wierzytelności niepieniężne będą oszacowane i wciągnięte na listę wierzycieli według ich wartości w dniu otwarcia postępowania układowego.

§ 2. Świadczenia powrotne należy zliczyć, o ile czas trwania ich jest oznaczony, w przeciwnym razie oszacować według ich wartości z dnia otwarcia postępowania.

Art. 43. § 1. Wciągnięciu na listę wierzycieli nie ulegają wierzytelności, które nie podlegają przepisom ustawy niniejszej.

§ 2. Wierzytelności zabezpieczone hipoteką lub prawem zastawu mogą być wciągnięte na listę wierzycieli, jeżeli wierzyciel zrzeknie się tego zabezpieczenia.

Art. 44. § 1. Od wciągnięcia lub odmowy wciągnięcia wierzytelności na listę wierzycieli dłużnik i każdy wierzyciel może w ciągu tygodnia od terminu ostatniego sprawdzenia odwołać się do sądu. Na postanowienie sądu służy zażalenie.

§ 2. Postanowienie co do wciągnięcia wierzytelności na listę nie pozbawia osób interesowanych prawa wytoczenia powództwa przed sądem właściwym.

Art. 45. § 1. Sprawdzenie winno być ukończone w ciągu miesiąca od daty otwarcia postępowania układowego. Sąd może na przedstawienie sędziego delegowanego z ważnych powodów termin ten przedłużyć.

§ 2. Po upływie terminów sprawdzenia na listę wierzycieli mogą być wciągnięci tylko wierzyciele, którzy nie zgłosili się w czasie właściwym z przyczyn od nich niezależnych. Ograniczenie to nie dotyczy wierzytelności, które zostały ustalone później orzeczeniem sądownym.

Art. 46. Wciągnięcie wierzytelności na listę wierzycieli uprawnia wierzyciela do udziału w postępowaniu i określa sumę, z którą on uczestniczy w zgromadzeniach wierzycieli. Nie przesądza to jednak o istnieniu i wysokości roszczenia.

Art. 47. § 1. Po upływie terminów sprawdzenia, a najpóźniej w ciągu miesiąca po ustaleniu listy wierzycieli, sędzia delegowany zwoła zgromadzenie wierzycieli, na które wezwie również dłużnika i nadzorcę sądowego.

§ 2. W zgromadzeniu mogą brać udział także wierzyciele, którzy nie są wciągnięci na listę, lecz mają prawomocne orzeczenie sądu, stwierdzające ich wierzytelności.

§ 3. Wierzycielom, wciągniętym na listę, jednocześnie z zawiadomieniem o zgromadzeniu doręczone będą propozycje układowe dłużnika, który winien ich odpis dostarczyć.

Art. 48. Do skuteczności uchwał zgromadzenia wierzycieli niezbędna jest obecność przynajmniej połowy wszystkich wciągniętych na listę wierzycieli. Za obecnych uważa się i tych

wierzycieli, którzy zgłosili swe głosy na piśmie, poświadczonem przez notariusza lub władzę gminną.

Art. 49. § 1. W braku wymaganej liczby wierzycieli sędziecia delegowany może na wniosek dłużnika wyznaczyć nowy termin zgromadzenia. Zarządzenie to ogłosi na zgromadzeniu.

§ 2. Pomiędzy pierwszym a drugim zgromadzeniem winien upłynąć najmniej tydzień, a nie więcej, jak dwa tygodnie. Gdyby i na drugie zgromadzenie nie przybyła ustawowa liczba wierzycieli sąd umorzy postępowanie układowe.

Art. 50. § 1. Zgromadzenie wierzycieli rozpoczyna się ustaleniem listy obecności, do której wpisuje się również i osoby, które zgłosiły swój głos na piśmie. Po złożeniu sprawozdania przez nadzorcę sędziecia delegowany przedstawi propozycje układowe i zarządzi nad nimi rozprawę.

§ 2. Po wyczerpaniu głosów sędziecia delegowany zarządzi głosowanie z listy obecności, uwzględniając głosy złożone na piśmie.

Art. 51. § 1. Na zgromadzeniu wierzyciele mogą zgłaszać wnioski, a także proponować poprawki i uzupełnienia, dotyczące warunków układu.

§ 2. Jeżeli dłużnik na nie się zgodzi, sędziecia delegowany zarządzi z urzędu zwołanie ponownego zgromadzenia w terminie nie wcześniejszym, jak po upływie dwóch tygodni, a nie późniejszym, jak po upływie miesiąca. Wraz z wezwaniem na termin sędziecia delegowany zarządzi doręczenie zmienionych propozycji układowych.

§ 3. Ponowne zmiany ustalonych propozycji układowych są niedopuszczalne.

Art. 52. § 1. Układ uważa się za przyjęty przez wierzycieli, jeżeli za jego zawarciem wypowie się w głosowaniu najmniej połowa biorących udział w zgromadzeniu wierzycieli, reprezentująca przez swe wierzytelności, wciągnięte na listę wierzycieli, nie mniej jak $\frac{2}{3}$ wszystkich sprawdzonych wierzytelności.

§ 2. Jeżeli w propozycjach układowych dłużnik chce uzyskać zmniejszenie długu ponad 40%, przewidziana w poprzedzającym paragrafie liczba wierzycieli, wypowiedających się za układem, winna reprezentować co najmniej $\frac{4}{5}$ wszystkich sprawdzonych wierzytelności.

§ 3. Przy obliczaniu większości nie uwzględnia się głosu małżonka dłużnika, ani też osób, które w myśl przepisów kodeksu postępowania cywilnego z uwagi na swe pokrewieństwo

lub powinowactwo z dłużnikiem miałyby prawo odmówić zeznań w charakterze świadka.

Art. 53. Jeżeli w głosowaniu zabraknie jednego z dwóch warunków, wymaganych do zawarcia układu, sędzia delegowany stosownie do okoliczności może odroczyć zgromadzenie, wyznaczając nowy termin po tygodniu, przed upływem jednak dwóch tygodni. Uchwała wierzycieli zapadła w tym terminie jest ostateczna.

Art. 54. § 1. Osnowa przyjętego układu będzie wciągnięta do protokołu. W protokole należy wymienić wierzycieli, głosujących ustnie i na piśmie za przyjęciem lub odrzuceniem układu.

§ 2. W razie przyjęcia układu wierzyciele taką samą większością postanowią, czy należy wyznaczyć kuratora celem nadzoru nad wykonaniem układu oraz wskażą osoby, z pośród których kurator ma być wyznaczony.

§ 3. Protokół podpisują sędzia delegowany i protokółant.

Art. 55. § 1. Sędzia delegowany po zakończeniu głosowania na temże posiedzeniu zawiadomi ustnie wierzycieli i dłużnika o terminie, w którym sprawa rozpoznana będzie przez sąd; należy o tem uczynić wzmiankę w protokole.

§ 2. Sąd w terminie wyznaczonym po wysłuchaniu stawających wierzycieli i dłużnika układ zatwierdza albo zatwierdzenia układu odmawia.

Art. 56. Sąd odmówi zatwierdzenia układu:

1) jeżeli układ dotyczy przedmiotów, które nie mogą być nim objęte;

2) jeżeli zwołanie zgromadzenia wierzycieli nastąpiło bez zachowania przewidzianych form, o ile uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik głosowania;

3) jeżeli nie została osiągnięta na zgromadzeniu wierzycieli większość wymagana przez niniejszą ustawę;

4) jeżeli w głosowaniu uczestniczyli wierzyciele nie mający prawa głosu, o ile udział ich mógł mieć istotny wpływ na wynik głosowania;

5) jeżeli dłużnik po otwarciu postępowania układowego dopuścił się przy zarządzie lub rozporządzaniu swoim majątkiem czynów przynoszących wierzycielom szkodę;

6) Jeżeli układ przeczy dobrym obyczajom lub porządkowi publicznemu.

Art. 57. Sąd może odmówić zatwierdzenia układu, jeżeli warunki układu sprzeciwiają się zasadom słuszności lub są zbyt

krzywdzące dla mniejszości wierzycieli, którzy głosowali przeciwko układowi.

Art. 58. Odmawiając zatwierdzenia układu, sąd umorzy postępowanie.

Art. 59. Na postanowienia sądu tak zatwierdzające układ, jak i odmawiające zatwierdzenia, służy dłużnikowi oraz wierzycielom zażalenie. Na postanowienie sądu apelacyjnego, odmawiające zatwierdzenia układu, dopuszczalna jest skarga kasacyjna.

Art. 60. § 1. Wypis sentencji prawomocnego postanowienia łącznie z wydanym przez sąd wyciągiem z listy wierzycieli jest tytułem egzekucyjnym przeciwko dłużnikowi oraz przeciwko poręczającemu wykonanie układu przez dłużnika.

§ 2. Nie dotyczy to wierzytelności warunkowych oraz zaprzeczonych przez dłużnika lub przez wierzycieli.

Art. 61. § 1. Zatwierdzony układ obowiązuje wszystkich wierzycieli, a w ich liczbie i tych, którzy nie brali udziału w zgromadzeniach wierzycieli lub w głosowaniu albo głosowali przeciwko układowi, oraz tych, którzy podlegali wciągnięciu na listę, lecz nie byli wciągnięci.

§ 2. Wierzycieli, których wierzytelności dłużnik umyślnie nie ujawnił, a którzy w postępowaniu nie uczestniczyli, zatwierdzony układ nie obowiązuje.

Art. 62. Treść układu nie wpływa w niczem na zobowiązania spółdłużników i poręczycieli.

Art. 63. § 1. Po uprawoczeniu się postanowienia, zatwierdzającego układ, dłużnik odzyskuje całkowitą możliwość zarządzania i rozrządzania swoim majątkiem, o ile układ nie przewiduje ograniczeń do czasu dopełnienia przyjętych przez dłużnika zobowiązań.

§ 2. Wszczęte przeciwko dłużnikowi przed otwarciem postępowania układowego postępowania egzekucyjne ulegają umorzeniu.

§ 3. Ulegają również wykreśleniu wpisy hipoteczne oraz wpisy w rejestrze statków, uzyskane po wszczęciu postępowania dla zabezpieczenia wierzytelności, objętych układem, o ile układ nie stanowi inaczej.

§ 4. Wykreślone będą także wszelkie wpisy o otwarciu postępowania układowego.

§ 5. Jednocześnie będą wciągnięte do ksiąg hipotecznych i rejestru statków wpisy zabezpieczające wykonanie układu.

Art. 64. W razie umorzenia postępowania wszelkie wpisy o otwarciu postępowania układowego będą wykreślone na podstawie postanowienia umarzającego.

Art. 65. § 1. W postanowieniu, zatwierdzającym układ, sąd wyznaczy kuratora celem nadzoru nad wykonaniem układu, jeżeli w tej mierze zapadła uchwała zgromadzenia wierzycieli.

§ 2. Kuratorem może być dotychczasowy nadzorca. Sąd może usunąć kuratora z powodu nienależytego wykonywania przez niego obowiązków i wyznaczyć innego kuratora.

§ 3. Do wynagrodzenia kuratora mają odpowiednie zastosowanie przepisy o wynagrodzeniu nadzorcy.

Art. 66. Kurator winien czuwać nad sumiennym wypełnieniem układu przez dłużnika. W tym celu służy mu prawo kontroli przedsiębiorstwa dłużnika oraz dostęp do korespondencji i ksiąg przedsiębiorstwa.

Art. 67. § 1. Jeżeli dłużnik nie wypełnia przyjętych w układzie zobowiązań albo działa rozmyślnie na szkodę wierzycieli, sąd na wniosek wierzyciela lub kuratora po wysłuchaniu dłużnika, wierzyciela zgłaszającego wniosek i kuratora, a w razie potrzeby i innych wierzycieli, może unieważnić układ, umarzając jednocześnie postępowanie. Na postanowienie uwzględniające wniosek służy zażalenie.

§ 2. Unieważnienie układu z innych przyczyn, aniżeli wymienione w poprzedzającym paragrafie jest niedopuszczalne.

§ 3. Postanowienie o unieważnieniu układu i umorzeniu postępowania należy doręczyć wierzycielom.

Art. 68. § 1. Jeżeli po zawarciu układu dłużnik został skazany za przestępstwo na szkodę wierzycieli w rozumieniu przepisów kodeksu karnego, nadto jeżeli dłużnik spowodował zawarcie układu czynnościami oszukańczymi lub przyznał niektórym wierzycielom korzyści poza układem, każdy wierzyciel może w drodze powództwa żądać solidarnie od dłużnika i wierzyciela, który osiągnął niedozwoloną korzyść, naprawienia szkody poniesionej przez zawarcie układu.

§ 2. Powództwo jest dopuszczalne tylko w ciągu roku od chwili prawomocności postanowienia, zatwierdzającego układ.

Art. 69. § 1. W razie unieważnienia układu z powodu niedopełnienia go przez dłużnika, sąd ogłosi dłużnikowi upadłość, jeżeli zachodzą warunki jej otwarcia, przewidziane w ustawie upadłościowej.

§ 2. W tym przypadku nie uiszczono jeszcze koszty postępowania oraz wynagrodzenie nadzorcy sądowego i kuratora

będą zaspokojone z funduszków masy upadłości z pierwszeństwem przed innymi kosztami.

Art. 70. Kwoty, wypłacone poszczególnym wierzycielom na podstawie układu zapobiegawczego, nie ulegają w razie unieważnienia układu zwrotowi, lecz będą zarachowane na poczet należności odnośnych wierzycieli.

Art. 71. § 1. Po dopełnieniu wszystkich zobowiązań, wynikających z układu, sąd na wniosek dłużnika lub kuratora uzna postępowanie za ukończone. Na podstawie tego postanowienia będą wykreślone z ksiąg hipotecznych i rejestrów statków wpisy zabezpieczające wykonanie układu.

§ 2. Na postanowienie, uznające postępowanie za ukończone, służy zażalenie.

R o z d z i a ł I V.

Przepisy, dotyczące dłużników, posiadających gospodarstwa wiejskie.

Art. 72. Przepisy niniejszej ustawy mają zastosowanie do dłużników, posiadających gospodarstwa wiejskie, ze zmianami, wynikającymi z artykułów następujących.

Art. 73. § 1. Wniosek o zawarcie układu zapobiegawczego nie jest uzależniony od prowadzenia przez dłużnika gospodarstwa przynajmniej w ciągu trzech lat.

§ 2. Przez prowadzenie ksiąg według zasad prawidłowej rachunkowości kupieckiej należy rozumieć prowadzenie prawidłowe ksiąg gospodarstwa wiejskiego.

Art. 74. Do podania o wszczęcie postępowania układowego dłużnik winien oprócz załączników, wskazanych w niniejszej ustawie, dołączyć jeszcze i dokumenty, stwierdzające prawo własności bądź użytkowania lub dzierżawy gospodarstwa wiejskiego oraz stan obciążenia tych praw.

Art. 75. Przewodniczący może zasięgnąć opinii izb rolniczych, czy wszczęcie postępowania układowego jest wskazane.

Art. 76. Propozycje układowe mogą obejmować również i ustanowienie zarządu przymusowego do lat pięciu. Do zarządu tego należy odpowiednio stosować przepisy kodeksu postępowania cywilnego o egzekucji przez zarząd przymusowy. Zarząd przymusowy ustanawia i przeprowadza sąd właściwy do prowadzenia postępowania układowego. W postępowaniu biorą udział wszyscy wierzyciele, wpisani na listę wierzycieli.

Rozdział V.

Przepisy przejściowe.

Art. 77. Odroczenia wypłat i postępowania układowe, wszczęte na podstawie dotychczasowych przepisów prawnych, należy prowadzić aż do ukończenia według tychże przepisów. Jednakże udzielenie dalszego odroczenia wypłat po wejściu w życie niniejszej ustawy jest niedopuszczalne.

Art. 78. § 1. W okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie wpis do księgi hipotecznej o otwarciu postępowania układowego wciąga się na wniosek wyznaczonego przez sąd nadzorcy.

§ 2. Wpis, dotyczący zabezpieczenia wykonania układu, będzie wciągnięty na wniosek dłużnika, każdego z wierzycieli lub wyznaczonego przez sąd kuratora.

§ 3. W innych przypadkach wpisy będą wciągane na wniosek osób interesowanych.

Rozdział VI.

Przepisy końcowe.

Art. 79. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc dotychczasowe przepisy, a w szczególności:

1) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zapobieganiu upadłości z dnia 23 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 20);

2) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o zapobieganiu upadłości z dnia 6 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 244);

3) austriacka ordynacja ugodowa z dnia 10 grudnia 1914 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 337).

Art. 80. Rozporządzenie Rady Ministrów oznaczy termin, od którego ustawa niniejsza będzie miała zastosowanie do posiadaczy gospodarstw wiejskich.

Art. 81. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z innymi właściwymi Ministrami.

Art. 82. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem . . .

UZASADNIENIE OGÓLNE

PROJEKTU USTAWY O ZAPOBIEGANIU UPADŁOŚCI.

I. Projekt ustawy o zapobieganiu upadłości dotyczy wszystkich osób, którym może być otwarta upadłość; o tem zaś, komu upadłość może być otwarta, decydować będą przepisy ustawy upadłościowej. Osobny rozdział IV zawiera przepisy dla dłużników posiadających gospodarstwa wiejskie (art. 72—76), które jednak nie mają wejść w życie równocześnie z całą ustawą, lecz dopiero na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów (art. 80), albowiem rolnicy są jeszcze chronieni przez ustawę z dnia 23 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 652) i dopiero po uchyleniu tej ustawy kryzysowej, a zatem z natury rzeczy przejściowej, może okazać się konieczność udzielenia rolnikom ochrony ustawy o zapobieganiu upadłości.

Przyszła ustawa o zapobieganiu upadłości jest pomyślana jako instytucja trwała, nie zaś jako ustawa kryzysowa. Wskutek tego musiały ulec większemu ograniczeniu, aniżeli to spotykamy w ustawach kryzysowych, prawa dłużnika przy silniejszym zaakcentowaniu praw wierzycieli i pozostawieniu dużej swobody dla decyzji sądu, przeprowadzającego postępowanie.

II. Projekt ustawy o zapobieganiu upadłości przewiduje tylko możliwość wszczęcia postępowania układowego (art. 1). Nie wprowadza więc odroczenia wypłat jako odrębnej instytucji, jak to czyni polska ustawa z dnia 23 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 20). Z tego nie wynika jednak, aby dłużnik nie mógł uzyskać również i odroczenia wypłat. Odroczenie to może jednak uzyskać tylko z pomocą postępowania układowego przez zawarcie odpowiedniego układu zapobiegawczego, przewidującego odroczenie spłaty długów (art. 16, p. 1).

Wszczęcie postępowania układowego jest uzależnione od pewnych przesłanek przedmiotowych (art. 1) i podmiotowych (art. 2). Dopiero, gdy zachodzą warunki przewidziane w art. 1 i niema przeszkód, wymienionych w art. 2, sąd może wszczęć postępowanie układowe. Dopuszczalne jest to również i w odniesieniu do jawnej spółki handlowej i spółki komandytowej (art. 3). W razie zbiegu postępowania dotyczącego tych spółek z postępowaniem, dotyczącym osobiście odpowiedzialnego spółnika, wierzyciel spółki bierze udział w obu postępowaniach z całą swą wierzytelnością, nie może jednak w obu postępowaniach otrzymać łącznie więcej, aniżeli wynosi jego wierzytelność.

Podanie o wszczęcie postępowania układowego wraz z załącznikami (art. 14) należy skierować do Sądu Okręgowego, który rozstrzyga w składzie trzech sędziów (art. 6). Orzeczenia sądu zapadają w formie postanowień. Środki odwoławcze są dopuszczalne tylko w przypadkach, w których ustawa wyraźnie na to zezwala (art. 8).

1) Pierwszym etapem postępowania jest wstępne badanie podania przez przewodniczącego w sądzie okręgowym (art. 17). Przewodniczący bada przede wszystkim, czy podanie odpowiada warunkom formalnym. Jeżeli w tym względzie zachodzą braki, które pomimo wezwania nie zostaną usunięte, przewodniczący podanie zwróci. Jeżeli podanie czyni zadość warunkom formalnym, przewodniczący zbada, czy zachodzą przedmiotowe i podmiotowe warunki otwarcia postępowania układowego. Przytem może się okazać, że już z samego podania jasno wynika, że warunki te bezwątpienia nie zachodzą. W takim przypadku przewodniczący może bez dalszego postępowania podanie dłużnika odrzucić (art. 18). Jeżeli podanie odpowiada warunkom ustawy, przewodniczący przedkłada je sądowi w pełnym składzie, który wydaje postanowienie o otwarciu postępowania układowego. Wydając to postanowienie, sąd opiera się nie tylko na materiale, przedłożonym przez dłużnika, lecz i na wynikach dochodzenia, przeprowadzonego przez przewodniczącego (art. 19).

2) Z chwilą wydania przez sąd postanowienia o otwarciu postępowania układowego rozpoczyna się dalsze stadium postępowania (art. 24). Do przeprowadzenia postępowania sąd wyznacza sędziego delegowanego (art. 25), mianuje nadzorcę sądowego nad majątkiem dłużnika i wyznacza zaraz termin do sprawdzenia wierzytelności. Nadzorca nie zarządza majątkiem

dłużnika, lecz go tylko kontroluje pod ogólnym nadzorem sędziego delegowanego (art. 32). Gdyby jednak dłużnik utrudniał nadzorcy spełnianie prawidłowego nadzoru lub działał na szkodę wierzycieli, może mu na wniosek nadzorcy być odebrany całkowity lub częściowy zarząd majątku. W tym przypadku sąd przekazuje zarząd majątku nadzorcy sądowemu. Do obowiązków nadzorcy należy przede wszystkim zamknięcie ksiąg dłużnika i sprawdzenie złożonego przez niego bilansu, stanu aktywów i pasywów oraz spisu wierzycieli, jako też sprawdzenie stanu przedsiębiorstwa (art. 33).

3) Celem ustalenia listy wierzycieli, sędzia delegowany przeprowadza sprawdzanie wierzytelności. Wierzytelności, oparte na wpisach w prawidłowo prowadzonych księgach handlowych dłużnika bądź na innych tytułach bezspornych lub nie budzących wątpliwości, chociażby były warunkowe lub terminowe, zostają wciągnięte na t. zw. „listę wierzycieli“ (art. 41). Wciągnięciu na listę nie ulegają wierzytelności, których postępowanie wcale nie obejmuje, a które wymienia art. 4. Jednakże wierzytelności zabezpieczone hipoteką lub prawem zastawu mogą być wciągnięte na listę wierzycieli, jeżeli wierzyciel zrzeknie się tego zabezpieczenia. Wciągnięcie wierzytelności na listę ma ten skutek, że uprawnia wierzyciela do brania udziału w zgromadzeniach wierzycieli i określa sumę, z którą wierzyciel ma prawo uczestniczyć w uchwałach tego zgromadzenia, co jednak nie przesądza ani istoty prawnej, ani wysokości roszczenia (art. 46).

Po upływie terminu sprawdzenia sędzia delegowany zwołuje zgromadzenie wierzycieli (art. 47). Zgromadzenie rozpoczyna się ustaleniem listy obecności, do której wpisuje się również i osoby, które zgłosiły swój głos na piśmie. Następnie nadzorca składa sprawozdanie, poczem sędzia delegowany przedstawia propozycje układowe i zarządza nad nimi rozprawę. Przytem wierzyciele mogą — lecz tylko na pierwszym zgromadzeniu — zgłaszać poprawki i uzupełnienia do warunków układu; po wyczerpaniu dyskusji sędzia zarządza głosowanie z listy obecności (art. 50, 51). Układ zapobiegawczy uważa się za przyjęty, jeżeli uzyskał dwa rodzaje większości: 1) większość obecnych na zgromadzeniu wierzycieli oraz 2) większość kapitału, wynosząca w zwykłych przypadkach 2/3 wierzytelności, wciągniętych na listę, a wyjątkowo 4/5, jeżeli dłużnik pragnie uzyskać zmniejszenie długu o więcej niż 40% (art. 52). Układ spisuje się w formie protokołu (art. 54). Jeżeli w głosowaniu zabraknie jednej większości, sędzia delegowany może

odroczyć zgromadzenie, wyznaczając nowy termin. Uchwała wierzycieli zapadła w tym nowym terminie jest ostateczna (art. 53).

Układ zapobiegawczy musi uzyskać zatwierdzenie sądu (art. 55), którego to zatwierdzenia sąd w pewnych przypadkach musi (art. 56), a w innych może odmówić (art. 57).

Układ zapobiegawczy obowiązuje wszystkich wierzycieli bez względu na to, czy byli wciągnięci na listę wierzycieli i czy brali udział w ogólnym zgromadzeniu, obowiązuje nawet wierzycieli, głosujących przeciwko układowi. Jedynie tych wierzycieli, których należności nie podlegają postępowaniu układowemu (art. 4) i tych, których dłużnik umyślnie nie ujawnił, a którzy w postępowaniu nie uczestniczyli, układ nie obowiązuje (art. 61). Układ zapobiegawczy nie wywiera też żadnego wpływu na zobowiązania spółdłużników i poręczycieli (art. 62).

4) Po uprawomocnieniu się postanowienia zatwierdzającego układ zapobiegawczy, dłużnik odzyskuje swobodę działania, o ile układ nie przewiduje dalszej kontroli aż do zupełnego wykonania zobowiązań układowych. Jeżeli układ kontrolę taką przewiduje (art. 65), sąd w postanowieniu zatwierdzającym układ zamianuje „kuratora“, kontrolującego wykonanie układu (art. 65). Kuratorem może być też dotychczasowy nadzorca. Kurator posiada aż do zupełnego dopełnienia wszystkich zobowiązań układowych prawa kontroli podobne do tych, jakie ma obecnie nadzorca sądowy w postępowaniu o odroczenie wypłat. Prawa kuratora sięgają bardzo daleko, bo może nawet, jeżeli dłużnik nie wypełnia przejętych w układzie zobowiązań lub działa w złej wierze, zgłosić do sądu wniosek o unieważnienie układu i umorzenie postępowania układowego (art. 67; skutki: art. 69). Po dopełnieniu wszystkich zobowiązań układu, sąd na wniosek dłużnika lub kuratora uzna postępowanie układowe za zakończone (art. 71). Dopiero to postanowienie kończy postępowanie układowe.

Rozdział IV zawiera o tyle odrębne postanowienia dla dłużników, posiadających gospodarstwa wiejskie, że propozycje układowe mogą obejmować również i ustanowienie zarządu przymusowego do lat pięciu (art. 76).

Przepisy przejściowe (art. 77) nakazują dotychczasowe odroczenie wypłat i postępowanie układowe zakończyć według dawnego prawa, przyczem jednak udzielenie dalszego odroczenia wypłat po wejściu w życie niniejszego prawa jest niedopuszczalne.

SPIS RZECZY

	Str.
Przedmowa	3

PROJEKT USTAWY O ZAPOBIEGANIU UPADŁOŚCI.

	Art.	
Rozdział I. Przepisy ogólne	1—13	5— 7
Rozdział II. Wszczęcie i otwarcie postępowania układowego	14—40	7—12
Oddział 1. Wszczęcie postępowania	14—23	7— 9
Oddział 2. Otwarcie postępowania układowego	24—40	9—12
Rozdział III. Postępowanie układowe	41—71	12—18
Rozdział IV. Przepisy, dotyczące dłużników, posiadających gospodarstwa wiejskie	72—76	18
Rozdział V. Przepisy przejściowe	77—78	19
Rozdział VI. Przepisy końcowe	79	19

UZASADNIENIE OGÓLNE	
PROJEKTU USTAWY O ZAPOBIEGANIU UPADŁOŚCI	21—24

SPROSTOWANIE OMYŁKI DRUKU

w projekcie kodeksu handlowego, część I w nowym brzmieniu
(„Komisja Kodyfikacyjna“, Podkomisja prawa handlowego, zeszyt 3, zb. og. Nr. 76.).

Art. 28 powinien brzmieć:

§ 1. Firma spółki jawnej zawiera nazwiska wszystkich spółników albo też nazwisko i przynajmniej pierwszą literę imienia jednego lub kilku spółników z dodatkiem wskazującym spółkę.

§ 2. Firma spółki komandytowej składa się z nazwiska i przynajmniej pierwszej litery imienia jednego lub kilku spółników, odpowiadających bez ograniczenia, oraz zawiera dodatek „spółka komandytowa“. Nazwiska komandytarjuszów nie mogą wchodzić w skład firmy.

„Komisja Kodyfikacyjna“ ukazuje się zeszytami w miarę nagromadzonego materiału. Cenę pojedynczego zeszytu oznacza się w stosunku do liczby arkuszy.

Ogólnego zbioru № 77.

Wydawnictwo urzędowe Komisji Kodyfikacyjnej, Mokotowska 14.

Drukarnia Mazowiecka, Warszawa, ul. Szpitalna 1, tel. 649-04.

Druk ukończono dnia 29 maja 1934.